

Camellia

12

宠妾作死日常

ยุทธวิธี
ใต้ต้ำสู่
ความ
โปรดปราน
ของ นางสนม

月下微尘 เย่วเซี่ยเว่ยจิน เขียน
เมี้ยวหมิงฉีเมี่ยว แปล
CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 366 ความกตัญญูของหงหมิน

“เชื่อข้าเถิด ข้าจะไม่ยอมให้เรื่องเลวร้ายที่สุดนั้นเกิดขึ้นแน่
เสด็จแม่...ข้ายอมหาทางเกลี้ยกล่อมได้เอง”

เสียงของอินถังแม่อ่อนโยนแต่กลับเจือหมอกดำ
แห่งความกังวลอยู่ในที่

หว่านซีได้ยินแล้วก็อดยิ้มหวานไม่ได้ ขอเพียงเขาอยู่ข้าง
นาง ไม่ว่าจะอัปยศจะคิดอย่างไร หรือใครคิดจะวางแผนเล่นงาน
นางก็ไม่กลัว

อินถังยังคงกอดนางไว้แน่น ก้มหน้ากระชิบเสียงต่ำ
เล่าแผนการที่คิดไว้ให้นางฟังอย่างละเอียด บางครั้งหว่านซี
ก็เสนอความเห็นเพิ่มเติมเพื่อปรับแผนการให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
ทั้งสองคุยกันเสียงเบาอยู่พักใหญ่ จนแผนการทุกอย่าง
ตกลงเป็นที่เรียบร้อย ต่างฝ่ายต่างก็รู้สึกโล่งใจ สีหน้าทั้งคู่
ล้วนผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด

โดยนัยแล้ว พวกเขาไม่ใช่คนที่ถูกตีแล้วยังยิ้มให้ได้ หากเป็นในชาติที่แล้ว หวานซื่ออาจเลือกเจ็บ แต่ก็ไม่มีทางห้าม เขาเด็ดขาด จะว่าไปแล้ว เนื้อแท้ของหวานซื่อก็ไม่ใช่คนใจดีนัก หากมองให้ลึกก็จะรู้ว่านางมีจุดยืนและความมุ่งมั่นของตนเอง

“ท่านอ๋อง พระชายา ท่านชายหงหมินกับเจ้านายน้อย คนอื่นๆ มาแล้วพะย่ะค่ะ!”

เสียงของหลินชู่จิวดังมาจากหน้าประตู ทั้งสองจึงได้สติ เมื่อหันไปมองนอกหน้าต่างก็เห็นว่าท้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว เวลาล่วงเข้าสู่ยามเย็นโดยไม่รู้ตัว

อันถึงรับคำสั่งเสียงหนึ่ง พलगงมือหวานซื่อเดินไปนั่งที่ขอบเตียง ไม่ก็อึดใจ หงหมินก็พาน้องๆ เดินเรียงแถวเข้ามาในห้อง เด็กเล็กอีกสามคนถูกแม่นมอุ้มไว้เดินตามหลัง เมื่อทอดตามองดูภาพนี้ หากจะบอกว่านี่คือครอบครัวที่ขาดบุตร ย่อมมิใช่แน่ เด็กแต่ละคนล้วนสุขภาพแข็งแรง มีชีวิตชีว หากเทียบกับเรือนหลังขององค์ชายคนอื่น ไม่รู้จะดีกว่ากันสักกี่เท่า

ทว่าก็ยังมียี่เพยคนเดียวที่เหมือนมองไม่เห็นสิ่งเหล่านี้
ยี่นกรานจะใช้เรื่องทายาทมาเป็นข้ออ้าง คนไม่รู้อาจเข้าใจผิดไป
ว่าอินถังไม่มีลูกหลานสืบสกุล!

“ลูกถวายบังคมเสด็จพ่อและเสด็จแม่พะยะคะ/เพคะ”
หงหมินเอ่ยนำ เหล่าเด็กตัวน้อยที่เหลือก็พร้อมใจกันคำนับตาม
อย่างมีระเบียบ

“ลุกขึ้นเร็วเข้า” อินถังมองดูลูกๆ ด้วยความภูมิใจ
เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

หากพูดถึงลูกๆ แล้ว อินถังก็ถือว่าพึงพอใจมาก ราชวงศ์
ย่อมให้ความสำคัญกับการมีทายาทสืบสายโลหิต หากไม่ใช่
เพราะเรื่องทายาท มิเช่นนั้นเหตุใดจึงต้องจัดการคัดเลือก
หญิงสาวเข้าวังหรือเข้าเรือนหลังของเหล่าองค์ชายและ
เชื้อพระวงศ์อยู่บ่อยครั้งเล่า

น่าเสียดายที่แม่จะวางแผนไว้ดีเพียงใด แต่จำนวน
ทายาทของราชวงศ์กลับไม่เพียงพออย่างที่คิด ผู้ที่อุดมด้วย
บุตรหลานเช่นฮ่องเต้คังซีหรืออินถังนั้นหาได้ยาก ส่วนใหญ่
ล้วนคลอดหนึ่งก็ตายหนึ่งแทบทั้งนั้น

ภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้ สตรีที่สามารถให้กำเนิดแฝดสองหรือแฝดสาม ทั้งยังเลี้ยงดูจนรอดครบทุกคนได้อย่างหวานชื่น ย่อมประเมินค่าไม่ได้ จึงไม่แปลกเลยที่ผู้คนจะรำลือว่านางเป็นผู้มีบุญวาสนา

ในยุคที่การแพทย์ยังล้าหลัง การคลอดบุตรเพียงหนึ่งคนก็ไม่ต่างกับการก้าวขาข้างหนึ่งเข้าไปในหลุมศพ แล้วนับประสาอะไรกับแฝดสองแฝดสาม หากไม่เรียกว่ามีบุญก็คงหาเหตุผลอื่นมารองรับไม่ได้แล้ว

แน่นอนว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาอดอ้าง หากแต่เป็นสิ่งที่ผู้อื่นล้วนพูดถึง

ส่วนเจ้าตัวเล็กทั้งหลายหาได้รู้เรื่องไม่ เมื่อค่านับตามมารยาทเสร็จสิ้นก็ถึงเวลาสำเร็จสำราญ คนหนึ่งโผล่เข้าอ้อมกอดอีกคนกอดขาออดอ้อน ต่างคนต่างมีที่ประจำตำแหน่ง จังหวะก็ดูเข้าหากันเสียเหลือเกิน

หงหมินเป็นบุตรคนโต อายุมากกว่าน้องๆ ทั้งหลาย ทั้งยังได้รับการยอมรับจากอื่นถึงในฐานะผู้สืบทอด แม้จะยังเด็ก

อยู่บ้าง แต่บุคลิกก็ฉายแววเฉลียวฉลาดและสุขุมคล้ายผู้เป็นบิดา

เห็นน้องๆ พวกนี้รุมกอดเสด็จพ่อ เขาก็ย่างเท้าขึ้นหน้าสองสามก้าวไปนั่งข้างหว่านซี ดวงตาที่มองมาที่นางแม่จะยังสดใส แต่ก็เจือแววเคร่งขรึมอยู่ไม่น้อย

ทุกคนล้วนคิดว่าเขายังเป็นเพียงเด็ก ทว่าแท้จริงแล้วหงหมินนั้นโตเกินวัย แต่ถึงเป็นเช่นนั้น ความผูกพันที่มีต่อหว่านซีไม่เคยจางหายแม้เวลาจะผ่านไป กลับกัน เขากลับยิ่งเข้าใจและรู้จักปกป้องนางมากขึ้น

“เสด็จแม่มีเรื่องกลัดกลุ้มใจหรือพะยะค่ะ” หงหมินหันมาถามเบาๆ พลงยื่นมือประคองน้องเล็กสามคนที่พยายามคลานขึ้นเตียง

หว่านซีได้ยืนตั้งนั้นก็อดประหลาดใจไม่ได้ นางเหลือบตามองหงหมินเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มบางๆ และตอบเขาด้วยเสียงอ่อนโยน

“เหตุใดเจ้าจึงคิดเช่นนั้นเล่า หงหมิน”

“เสด็จพ่อเคยบอกว่ารอยยิ้มของเสด็จแม่แดงงามที่สุด ลูกเองก็คิดเช่นนั้น แต่ตอนนี้ดวงตาของเสด็จแม่แดงเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าต้องมีเรื่องที่ทำให้เสด็จแม่ไม่สบายใจ”

หงหมินเพียงแต่คิดว่ามีคณวางแผนเล่นงานหว่านซี ทำให้นางเสียใจ สีหน้าเขาก็พลันหม่นลงโดยไม่รู้ตัว

“เจ้าช่างเป็นเด็กโง่จริงๆ แม่มีเจ้าอยู่เคียงข้าง ไหนเลย จะรู้สึกน้อยใจได้เล่า แค่นี้ที่เสด็จพ่อเจ้าอุตส่าห์พาแม่กับ พวกเจ้าไปพักที่คฤหาสน์นอกเมืองด้วยกันต่างหาก พุดแล้วก็คิดถึงเพื่อน ๆ ของพวกเจ้าเสียแล้ว ไม่รู้ตอนนี้เป็นอย่างไรกันบ้าง”

หว่านซียิ้มพลงเอื้อมมือไปลูบแก้มนิ่มนวลของหงหมิน ซึ่งยังคงมีร่องรอยของความเป็นเด็ก เหลือบมองใบหูที่เริ่มแดงของเขา แล้วก็ยิ่งยิ้มกว้างขึ้น

นางในฐานะมารดาผู้หนึ่ง ย่อมสอนให้บุตรรู้จักระวังภัย แต่นางจะไม่มีวันกล่าวโทษใครต่อหน้าบุตร โดยเฉพาะเรื่องของผู้อาวุโสในครอบครัว และสำหรับความหวังเฝ้ายามของหงหมิน นางก็รู้สึกอบอุ่นใจเป็นอย่างยิ่ง

“จริงหรือพะยะคะ ลูกเองก็อยากไปเหมือนกัน พี่หิงฮุย
ยังเคยถามเลยว่าเมื่อไหร่จะได้ไปคฤหาสน์นอกเมืองกันอีก
ลูกยังคิดอยู่ว่าจะหาโอกาสไปถามเสด็จพ่อ ไม่นึกเลยว่าเสด็จพ่อ
กับเสด็จแม่จะตกลงกันได้แล้ว”

ใบหน้าเล็กของหงหมินที่เคยดูสุขุมพลันฉายแววตื่นเต้น
สมวัยขึ้นมาทันที ดูแล้วช่างสดใสมีชีวิตชีวาสมกับเป็นเด็ก

หว่านซีเห็นท่าทางนั้นก็กลั้นหัวเราะไว้ไม่อยู่ หงหมิน
เห็นมารดาหัวเราะ แม้จะรู้สึกเขินอายเล็กน้อยแต่ในใจ
กลับเต็มไปด้วยความสุข เขารีบคว้าอันอันขึ้นมาอุ้มไว้
ในอ้อมแขน ใช้ร่างกายบ้อมของน้องสาวบังใบหน้าแดงเรื่อ
ของตนเองเอาไว้

หว่านซีมองดูท่าทีของบุตรชายแล้วก็ไม่เอ่ยอะไรเพิ่มเติม
แต่กลับหันไปมองอื่นถึงที่กำลังหยอกล้อกับลูกๆ อยู่ท่ามกลาง
ความวุ่นวาย บรรยากาศโดยรอบคล้ายอบอวลไปด้วยกลิ่นอาย
แห่งความสุขอันอ่อนละมุน

เล่นกันได้สักพัก ทิงอวีก็เข้ามารายงานว่าอาหารเย็น
จัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว หวานซีจึงสั่งให้จัดสำรับขึ้นโต๊ะ จากนั้น

ก็ให้ทิ้งฉันกับสาวใช้คนอื่น ๆ ยกน้ำมาให้บรรดาพ่อแม่ลูก
ได้ล้างหน้าเช็ดมือกันเล็กน้อย ครั้นทุกอย่างพร้อม ทุกคน
ในครอบครัวก็พากันเดินออกไปที่โต๊ะอาหาร

หากเทียบกับความเงิบเหงาในอดีต เวลาเมื่อเย็น
ในตอนนี่คือช่วงเวลาครอบครัวพร้อมหน้าพร้อมตากัน
อย่างแท้จริง โต๊ะอาหารเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและความคึกคัก
ส่วนพวกทิงเสวี่ยก็ไม่ทำให้ผิดหวัง งดฝีมือทั้งหมดมารังสรรค์
อาหารเต็มโต๊ะอย่างอุดมสมบูรณ์จนพวกเขาได้อิ่มเอมทั้งกายใจ

อันถึงมองดูอาหารที่เรียงรายอย่างประณีตและน่ากิน
พลางหยิบตะเกียบขึ้นส่งสัญญาณว่าเริ่มได้ แล้วเจ้าตัวเล็ก
ก็แทบจะยกตะเกียบขึ้นพร้อมกันตามอย่างไม่รีรอ

เวลานี้พวกเขากำลังอยู่ในวัยเติบโต หากไม่ใช่เพราะ
หว่านซีคิดว่าเวลาที่ต้องเข้าวังตอนเช้าเร็วเกินไป นางคงจัด
อาหารเข้าให้ลูก ๆ อย่างหลากหลายเช่นนี้ทุกวัน เพื่อให้พวกเขา
มีแรงพอจะท่องตำรา มิเช่นนั้นเกรงว่าจะต้องนั่งท่องว่าง
เรียนไปพลางหิวจนหน้ามืดไปพลาง

คิดมาถึงตรงนี้ หงหมินกับน้องๆ ก็มักจะรู้สึกภูมิใจ
นักหนาที่พวกเขาสามารถทำได้ดีเยี่ยม ยิ่งคนอื่นอีกจนามากเท่าไร
พวกเขาก็ยิ่งปลื้มใจเท่านั้น เพราะผู้ที่ถูกพูดถึงนั้น...
คือมารดาของพวกเขา!

หว่านซียอมไม่รู้ว่ตนถูกบุตรชายโฆษณาไปทั่ว และไม่รู้อ
เลยว่าหงหมินนั้นได้ฝากชื่อเสียงให้นางไว้มั่่น้อยในห้องเรียน
เพราะทุกวันนี้บรรดาองค์ชายและบุตรของเชื้อพระวงศ์มิได้พูด
ถึงบทเรียนมากเท่าการพูดถึงอาหารเช้าที่หว่านซีเตรียมไว้ให้
บุตรชายทุกเช้า

ไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่มีอาหารจะกิน แต่เพราะช่วงเช้า
เป็นเวลาที่ทุกคนหิวจนหน้ามืด หากใครได้กินขนมหรือของว่าง
เพียงชิ้นสองชิ้น ต่อให้ไม่รู้รสก็ยั้งถือว่าอร่อย แต่ไหนเลย
จะเทียบกับของที่ทึ่งเสวยทำขึ้นตามคำสั่งของหว่านซี ที่แม้
ไม่อาจเทียบกับครัวในวังได้ในแง่ความวิจิตรพิสดาร แต่เรื่อง
รสชาตินั้นกลับเป็นเอกลักษณ์ที่หาเปรียบได้ยาก

ในเรื่องของ คนอื่น อาจเคร่งครัดกับกฎที่ว่า
เวลารับประทานอาหารห้ามพูดคุย แต่ในเรื่องของหว่านซีนั้น
เวลารับประทานอาหารกลับเป็นช่วงเวลาที่ใช้กระชับ

ความสัมพันธ์ของครอบครัว ดังนั้นหากมีเรื่องใดอยากพูด หรืออยากเล่า ช่วงเวลานี้อย่อมไม่ผิดอย่างแน่นอน

แน่นอนว่า หากอยู่ในวังหรือที่อื่นก็คงต้องเก็บเงียบไว้ก่อน แล้วค่อยกลับมาพูดกันที่บ้าน

“เสด็จพ่อ เสด็จแม่บอกว่าจะพาพวกเราไปพักที่คฤหาสน์นอกเมือง จริงหรือไม่พะยะค่ะ”

หงเจาที่เพิ่งกระซิบคุยกับหงหมินจบ พูดขึ้นด้วยสีหน้าตื่นเต้น

อันถึงเงยหน้าขึ้น เห็นบุตรชายบุตรสาวต่างจ้องมาอย่างคาดหวัง เขาก็หัวเราะพลางตอบว่า

“อืม เราจะไปอยู่ที่คฤหาสน์นอกเมืองกันสักพัก”

สถานการณ์ในตอนนี้เป็นแม่ผิวเผินจะดูสงบ แต่คลื่นใต้น้ำนั้นกลับรุนแรงนัก ต่อให้พี่สี่ยังไม่เผยแพร่ทั้งหมด แต่ความขัดแย้งระหว่างพี่สาม พี่แปด และน้องสิบสี่กลับปะทุรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ และเริ่มสาดกระเซ็นมาถึงพวกเขาด้วย

ในความเห็นของพวกนั้น ดูเหมือนว่าทุกคนจะต้องถูกดึงเข้าไปพัวพัน ไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม

เรื่องนี้ตามเหตุผลแล้วไม่ควรเกี่ยวข้องกับพวกเขา แต่ห้องเต็กกลับดูไม่คิดเช่นนั้น ทำที่คล้ายถูกบีบให้ระแวง ระยะเวลาจึงทยอยริบอำนาจจากพวกเขาไปไม่น้อย

แม้อันถ้งจะไม่ยี่หระกับตำแหน่งหรืออำนาจ แต่สิ่งที่ห้องเต็กทำก็ยังทำให้รู้สึกเย็นเยียบในอก การหลบออกไปจากสถานการณ์เช่นนี้บ้างก็คงไม่ใช่เรื่องเสียหาย อันที่จริงพี่สี่เองก็ดูมีแผนเช่นกัน เพียงแต่ครั้งนี้เขาออกตัวเร็วกว่าก้าวหนึ่ง

“แล้วพี่หงฮุย พี่หงอวินกับพวกซูล่อจะไปด้วยกันหรือไม่พะยะคะ”

หงเจาเป็นเด็กที่รักความครึกครื้น พอได้ยินว่าจะไปคฤหาสน์นอกเมืองก็อยากให้เพื่อนเล่นคนสนิทไปด้วย

“ได้สิ” อันถ้งพยักหน้า แล้วหันไปสั่งหว่านซีให้ส่งข่าวกลับไปยังบ้านเดิมในวันพรุ่งนี้ เพื่อให้เจียนหนิงพาบุตรทั้งสองมาสมทบ

หงหมินเห็นอินถ์ถึงตอบรับอย่างง่ายดาย ก็อดนึกถึง
เหล่าเสด็จอาเล็กในวังที่เขาค่อนข้างสนิทด้วยไม่ได้ ทุกครั้ง
ที่อีกฝ่ายได้ยินคำว่า ‘คฤหาสน์นอกเมือง’ แววดาจะปรากฏ
ความอิจฉาและความปรารถนาออกมาอย่างชัดเจน

ท้ายที่สุดเขาก็อดไม่ไหวจึงถามขึ้นว่า

“เสด็จพ่อ แล้วพวกเสด็จอาเล็กในวัง พวกเขาจะไป
ด้วยกันได้หรือไม่พะยะค่ะ”

อินถ์นั่งไปเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าเขาไม่คาดคิดว่า
หงหมินจะเอ่ยถึงบรรดาน้องชายของตน ในเมื่อพวกเขาซึ่งเป็น
อ่องที่ต้องแย่งชิงตำแหน่งกันแทบทุกฝีก้าว ต่างก็หมกมุ่นอยู่กับ
เรื่องยศถาบรรดาศักดิ์จึ้นแทบไม่มองหน้ากัน การที่หงหมิน
พูดถึงเหล่าเสด็จอาที่อายุน้อยกว่าเขาเสียอีก ก็ทำให้อินถ์
คิดขึ้นมาว่าบุตรของตนมีจิตใจกว้างขวางไม่น้อย

บรรดาองค์ชายรุ่นเล็กในวัง แม้จะเรียกว่าเป็นน้องชาย
ของพวกเขา แต่บางคนอายุยังน้อยกว่าลูก ๆ ของเขาเสียด้วยซ้ำ
ในยุคที่แย่งชิงบัลลังก์กันดุเดือด ใครเล่าจะมีเวลามาสานสัมพันธ์
ฉันทน์พี่น้องกับเด็กน้อยเหล่านั้น

“ไม่ได้หรือพะยะคะ...”

หงหมินก้มหน้าลงด้วยความผิดหวังเล็กน้อย

อินถังไม่ชอบเห็นความผิดหวังบนใบหน้าของหว่านซี และลูกๆ เขาชอบเห็นพวกเขายิ้มแย้มเบิกบาน โดยเฉพาะหว่านซี เพื่อรอยยิ้มของนาง แม้ไม่ถึงกับยอมแลกทุกสิ่ง แต่ก็คงไม่ห่างไกลจากคำนั้นนัก

“พ่อยังไม่แน่ใจเรื่องนี้ ไว้พ่อจะกราบทูลขออนุญาตจากฝ่าบาทก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที”

เขากระแอมเบาๆ สองครั้ง ท้ายที่สุดก็ยังใจอ่อน ไม่อาจตัดบทได้ลง

แววตาผิดหวังของหงหมินจางหายไปทันที แทนที่ด้วยความเคารพชื่นชมที่เปี่ยมล้นในแววตา

หว่านซีไม่เอ่ยอะไร เพียงยิ้มมองอินถังที่แสดงบทบาทของบิดาได้อย่างอบอุ่นและอ่อนโยน

คำคั้นนั้น อินถังยอมไม่ได้ไปนอนที่เรือนอื่นหรือที่ห้องหนังสือ ทั้งสองชำระกายเสร็จแล้วก็นอนเคียงกันบนเตียง

ภายใต้ผ้าห่มผืนเดียว เดิมที่ตั้งใจจะนอนคุยกันเบาๆ สักพัก
ทว่าเพราะหว่านซึ่งรู้สึกไม่ถนัดจึงขยับกายไปมา ครั้นขยับไปได้
ไม่กี่ครั้ง...กลับกลายเป็นการจุดไฟเสียเอง

ม่านแดงสะบัด เสียงหายใจสอดประสาน ใครบ้างจะยัง
อยากพูดเรื่องอื่นอีกเล่า

บทที่ 367 พี่สี่ ทำนเสียคนแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น หว่านซีลืมตาตื่นขึ้นในเวลาเช้าตรู่ ร่างของนางยังชบอยู่ในอ้อมแขนของอินถึงซึ่งยังหลับสนิท นางขยับกายน้อยๆ พลันรู้สึกปวดเมื่อยไปทั้งตัวจนเผลอขมวดคิ้วเบาๆ

พักหลังมานี้ ทุกครั้งที่ใกล้ชิดกันอินถึงมักปลดเปลื้องความอ่อนโยนที่เคยมี กลับกลายเป็นดุจดินป่าเถื่อนราวกับสัตว์ร้ายบนเตียง จนบางครั้งนางถึงกับคิดว่าอินถึงคนที่ตนเคยรู้จักนั้นอาจเป็นเพียงภาพลวงตา

เห็นว่าเขายังหลับนิ่งด้วยลมหายใจสม่่าเสมอ หว่านซีก็ยิ่งอยากนอนต่อ แต่ความปวดเมื่อยที่ร่างกายกลับไม่ยอมปล่อยให้นางหลับได้ง่ายๆ ทั้งที่ปกตินางเป็นคนหลับลึกและหลับยาวคนหนึ่ง

เมื่อนอนไม่หลับและไม่อยากרבกวนเขา นางจึงตัดสินใจหากิจกรรมเล็กๆ ทำแก้เบื่อ พลิกกายเล็กน้อย ปลายนิ้วของนางเผลอไปแตะโดนมือของเขาเข้าอย่างไม่ตั้งใจ จากนั้นก็ค่อยๆ ลากปลายนิ้วไล่เข้าสู่ฝ่ามือของเขา กระทั่งนิ้วทั้งสองสอด

ประสานกันแน่นสนิท เกิดเป็นความรู้สึกอบอุ่นใจอย่าง
ประหลาด

“เข้าอย่างนี้ไม่หลับไม่นอน หรือเจ้ากำลังต่อว่าข้าที่เมื่อ
คืนออกแรงน้อยไปกันแน่”

เสียงทุ้มนุ่มแผงแรงดังดูของอินถ์ดังขึ้นข้างหู นาง
เจือแววหยอกล้อและออกอ้อนในที่

ใบหน้าหวานซีพลันแดงกำ พอคิดจะพลิกกายหนีก็เพิ่ง
รู้ตัวว่ามีมือของตนยังสอดประสานกับมือเขาอยู่ ครั้นจะดึงกลับ
เขาก็กลับชิงรั้งไว้แน่นกว่าเดิมเสียก่อน

“พูดอะไรไม่รู้จักอาย ตอนนี้หม่อมฉันปวดแหวะ ไม่อยาก
ตอบคำถามนี้เพคะ”

นางพึมพำเสียงอ่อนแผงความออดอ้อนอย่างห้ามไม่อยู่
แม้ทำท่าจะเดิน แต่ร่างกายกลับยิ่งแนบชิดเข้าไปอีก

อินถ์ได้ยินเช่นนั้นก็หัวเราะเสียงดัง ไม่มีบุรุษใดหรอก
ที่จะไม่รู้สึกยินดีเมื่อสามารถครอบครองสตรีของตนเองได้

เช่นเดียวกับเขา คำชมจากหว่านซีมีค่ากว่าคำสอพลอจากคนภายนอกนัก

“เอาเถอะ ไม่ต้องตอบก็ได้ เจี้ยวเจี้ยวของข้าวยากทำอะไรก็ทำอย่างนั้น”

อันถังโน้มศีระชะเข้ามาใกล้ แบนหน้าผากเข้ากับอวัยวะเดียวกันของนาง มือทั้งสองสอดประสานกันแน่น ดูราวกับคนสองคนกลายเป็นหนึ่งเดียว

หว่านซีเห็นรอยยิ้มที่ไม่อาจห้ามได้บนใบหน้าของเขา แม้จะรู้สึกหงุดหงิดอยู่บ้าง แต่ในใจลึกๆ กลับปรารถนาให้เขารักษารอยยิ้มสดใสเช่นนั้นไว้ตลอดไป

เมื่อคังซีอายุมากขึ้นเรื่อยๆ สุขภาพร่างกายก็เริ่มโรยรา การแย่งชิงตำแหน่งรัชทายาทจึงทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าผู้ใดจะเลือกเข้าร่วมหรือหลีกเลี่ยง ก็ล้วนไม่อาจหลุดพ้นจากวังวนนี้ได้ทั้งสิ้น

ในฐานะผู้สนับสนุนของอันเจิน อันถังยอมไม่มีทางเลือกเลยการต่อสู้ครั้งนี้ได้ เขายอมต้องถูกดึงเข้าไปพัวพันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ความสัมพันธ์ระหว่างคังซีกับอันเจินเอง

ก็คลุมเครือเกินคาด หากดูจากการมอบหมายภารกิจสำคัญมากมายให้ อิ้นเงินคงเป็นผู้ที่พระองค์ให้ความไว้วางใจและอาจเป็นทายาทที่ใจพระองค์ปรารถนา

ทว่าท่าทีที่คังซึมีต่อองค์ชายสิบสี่กลับขัดแย้งนัก รวากับต้องการเก็บอีกฝ่ายไว้เป็นหลักประกัน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์เกินการควบคุมไป

แม้หวานซี้จะไม่เข้าใจการเมือง แต่ก็รู้ว่าองค์ชายสิบสี่ในชาตินี้แตกต่างจากชาติที่แล้วโดยสิ้นเชิง ทั้งอวดดีและหุนหันพลันแล่น ทำสิ่งใดก็ยิ่งไร้ซึ่งความกล้าหาญเช่นในอดีตเอาแต่จับผิดผู้อื่นราวกับสตรีที่จุกจิกจู้จี้

คนเช่นนั้นแม้แต่จะเทียบองค์ชายสามหรือองค์ชายแปดยังไม่ได้ แต่คังซึกลับมองต่างออกไป เรื่องนี้จึงน่าคิดยิ่งนัก

นับตั้งแต่อิ้นถึงตัดสินใจสนับสนุนอิ้นเงิน เขาก็ทุ่มเทแรงกายแรงใจช่วยวางแผนให้ทุกอย่าง แม้แต่เรื่องเงินทองก็เลือกใช้วิธีร่วมลงทุน ไม่ใช่คอยส่งเงินให้เรื่อย ๆ ไม่ให้อีกฝ่ายต้องเป็นกังวลอย่างที่เคยทำกับอิ้นซื่อ คงเป็นเพราะได้บทเรียนจากการสนับสนุนอิ้นซื่อในอดีต อิ้นถึงจึงไม่มอบเงินให้โดยตรง

อีกต่อไป และไม่ทำทุกเรื่องด้วยตัวเอง เขาเพียงช่วยเสนอความเห็น และยังช่วยให้ฉันเงินหาเงินได้เอง โดยไม่ยึดเอาความดีความชอบไว้กับตัว

หว่านซีเห็นแล้วก็รู้สึกชื่นใจ แต่ทุกครั้งที่เห็นเขาทำงานเหน็ดเหนื่อยและรอยยิ้มบนใบหน้าค่อยๆ ลดน้อยลง นางก็อดปวดใจไม่ได้ ถึงอย่างนั้นนางก็ไม่อาจช่วยอะไรได้มากไปกว่านี้มีเพียงตอนที่เขาดูเหนื่อยล้าเท่านั้นที่นางจะรินน้ำชาให้ หรือแกล้งทำเป็นซื้อเพื่อให้เขายิ้มออกมาบ้าง

“หม่อมฉันหิวแล้ว แต่ตอนนี้ไม่มีแรงเลย ท่านอ๋องอุ้มหม่อมฉันไปหน่อยสิเพคะ”

หว่านซียื่นมือไปโอบรอบคอเขาแล้วอดอ้อนเอาแต่ใจ

ฉันถึงชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะเบาๆ ถามขึ้นว่า

“แน่ใจหรือว่าอยากให้ข้าอุ้มไปจริงๆ”

“ทำไมจะไม่จริงสะเพคะ หรือท่านไม่อยากอุ้มหม่อมฉันแต่อยากอุ้มคนอื่นแทนหรือ”

หว่านซีอาศัยจังหวะที่เขาเผลอ กระชับแขนที่โอบรอบ ลำคอเขาทั้งสองข้าง ขาพาดเกี่ยวรอบเอวแข็งแรงของเขาแน่น รวากับจะไม่ยอมปล่อยให้เขาเป็นอิสระ

อันถึงเคยเห็นหว่านซีออกอันแบบนี้มาก่อน ตอนที่นางงอน เขาไม่เพียงต้องงอนนาง บางครั้งยังโดนนางทำร้ายอีกด้วย ว่าคราวนี้ท่าทีของนางทำให้เขานึกขึ้น หากมีใครมาเห็นเข้า คงตกใจไม่น้อยแน่

“ข้าไม่อู้มคนอื่นหรอก แต่ข้าว่าก่อนอื่นเจียวเจียวควรเปลี่ยนเสื้อกับข้าก่อนนะ”

อันถึงหัวเราะเบาๆ เคาะหน้าผากขาวสะอาดของนางที่หนึ่ง สายตาเลื่อนไปยังอกเสื้อที่เปิดออกเล็กน้อย รอยยิ้มที่มุมปากยิ่งลึกขึ้นโดยไม่รู้ตัว

แน่นอน...ภาพตรงหน้ายามก้มมองช่างงดงามที่สุดจริงๆ

หว่านซีเหลือบตามองตามสายตาของเขา เห็นอกเสื้อของตนแฉ้มออกเล็กน้อยก็เขินอาย แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้จะยอมแพ้ง่ายๆ ทั้งสองคนหยอกล้อกันไปมาอยู่เนิ่นนาน สุดท้ายก็เป็นอันถึงที่ยอมแพ้จนได้

เมื่อทิงอวีและคนอื่นๆ จัดเตรียมสำหรับอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อย แม้จะไม่ได้ยินเสียงจากในห้อง แต่ก็ไม่มีใครกล้าแม้แต่จะชำเลื่องเข้าไปดู เพียงทำตามคำสั่งของอินถึง จัดวางอาหารเช้าไว้ให้พร้อม เพื่อให้เจ้านายทั้งสองได้หยิบรับประทานเอง

อาหารเช้าที่จัดไว้อย่างพิถีพิถันย่อมช่วยให้คนมีอารมณ์ดีขึ้นจริงๆ อย่างน้อยสำหรับหว่านซีที่กำลังเพลิดเพลินกับรสชาติอาหารก็ดูจะพอใจไม่น้อย อินถึงนั่งอยู่ข้างกาย มองนางกินอย่างเอร็ดอร่อย มุมปากของเขาก็อดจะยกยิ้มขึ้นตามไม่ได้

หลังกินอาหารเช้าเสร็จ หวานซีส่งอินถึงออกไปทำงาน แล้วจึงสั่งให้ทิงจู่กลับไปยังจวนสกุลหวันเหยียน ส่วนทางด้านทิงอวีนั้นให้นำความไปแจ้งแก่หวังอัน เพื่อให้ไปส่งข่าวถึงจวนยงชินอ่อง เพราะหวานซีกับพระชายาสีนั้นไม่ค่อยถูกกันนัก จะให้ไปพบด้วยตัวเองย่อมไม่สบายใจ จึงให้คนไปแจ้งยงชินอ่องโดยตรงจะดีกว่า

ดีที่ไม่ว่าจะเป็นจวนสกุลหวันเหยียนหรือจวนยงชินอ่อง ต่างก็ชินกับการที่หวานซีพาเด็ก ๆ ไปพักที่คฤหาสน์นอกเมืองเป็นระยะอยู่แล้ว เพียงแต่เมื่อมีคนยินดีก็ย่อมมีคนไม่ยินดี

แต่หว่านซีไม่ใส่ใจนัก เพราะสำหรับนางแล้ว ผู้ที่ยินดียอมยินดีต่อไป ส่วนผู้ที่ไม่พอใจก็ได้แต่ขุ่นเคืองอยู่เช่นนั้น

เมื่อจวนสกุลหวันเหยียนได้รับข่าว ก็รีบเตรียมตัวและส่งเด็กสองคนมาที่จวนจงหย่งจวินอ่องทันที ส่วนทางจวนยงชินอ่องนั้นเนื่องจากยงชินอ่องไม่อยู่ในจวน จึงได้แต่รอคำตอบกลับมาเท่านั้น

ในวังหลวง หลังจากเลิกประชุมเช้าแล้ว คังซีเรียกอินเงินและอินถั่งเข้าเฝ้าในห้องทรงพระอักษร ช่วงนี้มีเรื่องมากมายทั้งในวังและนอกวัง แม้คังซีจะมอบหมายหน้าที่สำคัญให้อินเงิน แต่เขาก็เป็นเพียงคนคนหนึ่ง ไม่อาจดูแลทุกเรื่องได้ทั่วถึง อีกทั้งยังมีองค์ชายสามและผู้อื่นคอยขัดขวางอยู่เนื่อง ๆ ความช่วยเหลือจากอินถั่งและพวกจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

ตลอดสองปีมานี้ คังซีเฝ้าทดสอบและสังเกตอินเงินอย่างลับ ๆ ผลที่ได้รับทำให้พระองค์พอใจอย่างยิ่ง เพียงแต่ไม่ทรงแสดงออกให้ผู้อื่นรู้ แต่แท้จริงในใจนั้นได้ทรงตัดสินใจ

มานานแล้ว เพียงยังมีได้ประกาศออกมาเพราะมีเหตุผลบางอย่างที่ต้องพิจารณาให้รอบคอบ

ก่อนหน้านี้เต๋อผินได้ทำสิ่งที่ทำให้คังซีผิดหวังในตัวนางอย่างสิ้นเชิง ถึงขั้นเคยมีความคิดจะย้ายชื่อของอินเงินไปบันทึกใต้นามของถงฮองเฮา เพียงแต่ยังไม่มีโอกาสที่เหมาะสมเท่านั้น

แน่นอนว่าอินเงินกับคนอื่นๆ ย่อมไม่อาจรู้ถึงความคิดของคังซี พวกเขาจึงยังคงวางแผนกันอย่างลับๆ เพื่อจะบีบให้เต๋อผินทำผิดพลาด และนี่เองคือเหตุผลหนึ่งที่ยินถึงยอมให้เต๋อผินกับพวกเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องคัดเลือกสาวงามเข้าวัง

เมื่อสามพ่อลูกสนทนาเรื่องราชการจบ ขณะกำลังจะขอตัวกลับ อินถึงพลันเอ่ยขึ้นถึงเรื่องที่ตั้งใจจะพาน้องชายสองสามคนไปพักที่คฤหาสน์นอกเมืองสักระยะหนึ่ง คังซีได้ยินแล้วรู้สึกประหลาดใจ ไม่ใช่เพราะเขาอยากคิดมาก แต่โดยปกติแล้ว บรรดาองค์ชายที่เติบโตแล้วมักไม่ค่อยคลุกคลีกับน้องๆ ที่ยังเยาว์นัก การจะรวมตัวกันเช่นนี้ย่อมทำให้พระองค์อดสงสัยไม่ได้

“เหตุใดจึงนึกอยากจะพาพวกเขาไปอยู่ที่คฤหาสน์ล่ะ”

คังซีวางฟู่กันลง ประสานมือวางไว้บนโต๊ะทรงพระอักษร

“ไม่ใช่ความคิดของลูกหรือกษัตริย์พะยะคะ เพราะบุตรชายของลูกยังโตกว่าพวกน้องๆ เสียอีก จะพูดคุยกันรู้เรื่องได้อย่างไรกัน เรื่องนี้เป็นความคิดของหงหมิน เขาบอกว่าพวกน้องๆ เหล่านั้นดูแลเขาอย่างดี ลูกเห็นว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร ไหนๆ ก็ไปกันหลายคนอยู่แล้ว จึงอยากมาขอพระบรมราชานุญาตจากเสด็จพ่อเท่านั้นพะยะคะ”

อันถึงประสานมือค้ำับ น้ำเสียงฟังดูติดจะหยอกล้อ แต่ถ้อยคำที่พูดกลับจริงใจ

คังซีฟังแล้วหัวเราะออกมา พระองค์ก็ว่าอยู่แล้วเชื่อว่า เหตุใดอันถึงถึงมีอารมณ์อยากพาน้องๆ ไปพักผ่อนเช่นนี้ ที่แท้ก็เป็นความคิดของหงหมินนั่นเอง ก็ช่างเถิด บรรดาโอรสที่ยังเยาว์เหล่านั้น ล้วนมีมารดาฐานะต่ำต้อย ในอนาคตจะเติบโตไปในทิศทางใดยังต้องพึ่งพาการดูแลของพี่ชายเหล่านี้ การที่ตอนนี้ได้ใกล้ชิดกันไว้ก่อนก็นับว่าเป็นเรื่องดี อย่างน้อยในวันข้างหน้าพวกเขาจะได้มีที่พึ่ง

“เจ้าเด็กนี่ ต่อให้พวกเขายังเด็กแต่ถึงอย่างไรก็ยังเป็น
น้องของเจ้า จะพาไปก็ควรพาไปทั้งหมดนั่นแหละ ในเมื่อเป็น
พี่ชาย เจ้าไม่ออกค่าใช้จ่ายแล้วใครจะออกเล่า”

คังซีกกล่าวพลางหัวเราะเบาๆ พยักหน้าให้อึ้งถึงพร้อมทั้ง
อนุญาตทันที

อินจินที่ยืนอยู่ข้างๆ เมื่อได้ฟังถ้อยคำของอึ้งถึง ก็เข้าใจ
ทันทีว่าอีกฝ่ายหมายถึงสิ่งใด แม้พวกเขาจะไม่ได้พูดออกมา
ตรงๆ แต่ในใจเขากลับรู้สึกขอบคุณไม่น้อย เพราะการที่คังซี้
โปรดปรานเขามากเช่นนี้ ย่อมผลักดันให้เขาขึ้นไปอยู่บนจุดสูงสุด
ท่ามกลางลมแรงคลื่นใหญ่ เขาจึงไม่อาจถ่อมตัวได้อีกต่อไป และ
เมื่อเป็นเช่นนั้น คนรอบกายเขาก็ย่อมไม่อาจโดดเด่นขึ้นมาได้
มิฉะนั้นทุกสิ่งย่อมถูกมองออกจนหมด เขาจะยังเหลือสิ่งใดไว้ใช้
เพื่อสานต่อความทะเยอทะยานของตนเล่า

“ถ้าเช่นนั้น หงฮุยกับพวกเด็กๆ ก็ฝากให้น้องเก้าดูแล
ด้วยแล้วกัน” อินจินเอ่ยขึ้นพลางยิ้มบางๆ

“พี่สี่ ท่านซักจะเรียนรู้ความเจ้าเล่ห์จากข้าเสียแล้วนะ”

อินถ์แกล้งทำหน้าตกใจ ซึ่ไปที่อินเจินอย่างแสรังว่า
ไม่ยากจะเชื่อ

คังซีเห็นท่าทางอินถ์แกล้งแล้วถึงกับหัวเราะเสียงดัง กล่าวว่
ช่างหายากนักที่ได้เห็นอินถ์แกล้งเป็นฝ่ายจนมุม อินถ์แกล้งเห็นคังซี
อารมณ์ดี จึงรับคำล้อเลียนนั้นโดยไม่คิดมาก ไหน ๆ เขา
ก็วางแผนจะพาหงฮุยไปด้วยตั้งแต่แรกอยู่แล้ว หากจะปฏิเสธ
ในตอนน้ก็คงดูเสแสร้งเกินไป

สามพ่อลูกหัวเราะพูดคุยกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่อินเจิน
และอินถ์แกล้งจะขอตัวลาออกมา เพราะคังซียังมีราชการอีกมาก
ต้องจัดการ ทั้งฎีกาที่กองอยู่บนโต๊ะทรงพระอักษรก็ต้องใช้เวลา
จัดการเกือบครึ่งวัน ทั้งสองจึงไม่กล้ารบกว่นต่อ

และไม่นานหลังจากที่พวกเขาออกจากตำหนัก
เหล่าพระสนมมารดาขององค์ชายเยาว์วัยในวังต่างก็ได้รับข่าว
หลังพ้นจากความประหลาดใจในตอนแรกแล้ว ต่างก็ขมขื่น
ช่วยกันเตรียมข่าวของให้โอรสของตนอย่างร่าเริง เพราะต่างรู้ดี
ว่าการได้มีโอกาสใกล้ชิดกับอินถ์แกล้ง แม้ในภายหน้าไม่ถึงขั้นได้รับ
พระราชทานตำแหน่งชินอ่องหรือจวินอ่อง แต่อย่างน้อย
ตำแหน่งเป่ย์เส่อหรือกั๋วกงก็คงไม่หนีไปไหนแน่

บทที่ 368 ความหวังโยที่ทำให้สับสน

หลังจากออกมาจากห้องทรงพระอักษร อินถังแยกกับอินเจิน ระหว่างทางที่มุ่งหน้าไปยังตำหนักอีกคุณ เขาสั่งให้หลินซูจิวส่งคนไปแจ้งเหล่ามารดาขององค์ชายเล็ก ๆ ถึงเวลาที่จะออกเดินทาง เขาอาจพาน้อง ๆ ไปด้วยได้ก็จริง แต่จะให้เขาทำตัวเหมือนแม่นมคอยตามโอ้เด็ก ๆ ทั้งหมดนั้นคงไม่ได้ เพราะต่อให้เป็นบุตรของตน เขายังแทบไม่เคยเอาใจ ยกเว้นก็แต่หว่านซีเพียงคนเดียวเท่านั้น

หากจะสรุปอุปนิสัยของอินถังในประโยคเดียว คงไม่เกินคำว่า ‘ทำตามอำเภอใจอย่างถึงที่สุด’

ถึงจะเป็นคนทำตามอำเภอใจ แต่เขาก็รู้จักวางตัว มีน้ำใจ และรู้จักรักษาความสัมพันธ์กับผู้อื่น เว้นเสียแต่กับผู้ที่ป็นศัตรู จึงแทบไม่มีผู้ใดไม่ชอบเขาเลย

บรรดาพระสนมมารดาขององค์ชายเล็ก ๆ เมื่อได้รับข่าวต่างก็รู้สึกซาบซึ้งใจ เพราะพวกนางส่วนมากมีชาติกำเนิดต่ำต้อย ฐานะในวังไม่มีมั่นคง อีกทั้งคังซีเองก็อายุมากแล้ว

ไม่ค่อยเหลือวแลผู้ใด แม้จะพระราชทานของรางวัลบ้างก็เชื่อว่า จะเพียงพอให้ชีวิตพวกนางมั่นคงหรือรับประกันอนาคตของ โอรสได้ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสได้เกี่ยวข้องกับอินถึง ผู้ที่มีอิทธิพล ในบรรดาองค์ชายรุ่นใหญ่ พวกนางจึงรีบให้โอรสกลับมาเพื่อ กล่าวคำขอขอบคุณและสร้างความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ใครบอกว่าพระสนมชั้นรองไม่มีความทะเยอทะยาน แม้ความหวังของพวกนางจะมีได้ยิ่งใหญ่ เพียงหวังให้โอรส ของตนได้มีชีวิตที่ดีกว่าเดิมเท่านั้น เพราะในหมู่เชื้อพระวงศ์นั้น ใช้ว่าทุกคนจะมั่งคั่งเสมอไป บางคนตกต่ำถึงขั้นถูกขับออกจาก ราชวงศ์ พวกนางจึงไม่อยากให้บุตรของตนต้องกลายเป็น หนึ่งในนั้น

อินถึงเองหาได้รู้ไม่ว่า คำสั่งลวกๆ ที่เขาสั่งไปเพราะ ไม่อยากว่านายนั้น กลับทำให้เขาได้รับไมตรีอย่างล้นเหลือ และ ไมตรีนี้เองในเวลาต่อมาจึงกลายเป็นแรงหนุนสำคัญที่ทำให้ แผนการที่พวกเขาเตรียมไว้เพื่อผลักดันให้อินเงินกลายเป็น บุตรบุญธรรมของถงฮองเฮาเป็นไปอย่างราบรื่น แต่เรื่องนั้น ก็เป็นเรื่องในภายหลัง

อ๊อฟเห็นอินถ์ถึงเดินเข้ามาก็แสร้งทำหน้าบึ้ง นางยังไม่หายโกรธเรื่องที่เขาพาหวานซีออกไปโดยไม่ทราบลาเมื่อวันก่อน แต่ถึงจะโกรธเพียงใด นางก็ไม่คิดจะระบายอารมณ์ใส่เขา ไม่เช่นนั้นตอนนี้คงไม่ใช่แค่ทำหน้าที่ขีริม หากแต่เป็นเปิดปากตำหนิเขาไปแล้ว

อินถ์ถึงเดินตรงเข้าไปหานาง ค้อมกายคารวะตามมารยาท แต่ยังไม่ทันที่อ๊อฟจะเอ่ยให้ลุกขึ้น เขาก็นั่งลงข้างๆ นางอย่างถื่อวิสาสะ ยกถ้วยชาเปิดฝาขึ้นเล็กน้อยแล้วจ้องมองน้ำชา สีเขียวอ่อนตรงหน้า สูดกลิ่นหอมบางเบา เป็นกลิ่นชาหลงจิ่ง หลังฝนที่เขาชอบนัก

“ลูกไม่รู้ว่ทำไมเสด็จแม่ถึงไม่ชอบหวานซี แต่มีบางเรื่อง ที่ลูกจำเป็นต้องพูด เพราะมันเป็นสิ่งที่ดีที่สุดทั้งสำหรับเสด็จแม่ และตัวลูกเอง”

น้ำเสียงของอินถ์ราบเรียบไม่แฝงความขุ่นเคืองใด ๆ ราวกับเขาเพียงกล่าวความจริงไปตามตรงเท่านั้น

อ๊อฟได้ยินดั่งนั้น มือที่ถือถ้วยชากำแน่นโดยไม่รู้ตัว สีหน้าก็เปลี่ยนไปในทันที

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร ที่พูดเช่นนี้ เจ้าคิดจะละทิ้งแม่ของเจ้าเพราะนางนั้นหรือ!”

อีเพยวางถ้วยชากระแทกโต๊ะอย่างแรงจนน้ำชากระเด็น เปื้อนแขนเสื้อ น้ำเสียงแผ่วด้วยความไม่อยากเชื่อ เพราะไม่คาดคิดเลยว่าโอรสผู้เป็นความภาคภูมิใจที่สุดของนางจะเอ่ยถ้อยคำเช่นนี้กับนาง

แต่อันถึงกลับไม่ไหวติงแม้แต่น้อย ดวงตาเย็นสงบนิ่ง น้ำเสียงเรียบเรื่อย

“ถ้าอย่างนั้นเสด็จแม่อยากให้คุณทำอะไร จะให้คุณทอดทิ้งหวานซี เย็นชาต่อพวกหงหมิน แล้วไปมีลูกกับหญิงอื่นอีกหลายคนหรือ”

อีเพยชะงักไปทันที เมื่อถูกอันถึงย้อนถามเช่นนั้น สีหน้าและน้ำเสียงก็อ่อนลงโดยไม่รู้ตัว

“แม่ไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น แค่หวังให้เจ้ากระจายความรักให้ทั่วถึง จะได้มีทายาทมากๆ เท่านั้นเอง”

พูดจบยังโอเบาๆ ราวกับแม่แต่นางเองก็รู้ว่าคำแก้ตัวนั้นไร้น้ำหนักเกินไป

อินถังหัวเราะเย้ยหยันในลำคอ แววดาแสดงความไม่สบอารมณ์ เห็นได้ชัดว่าเขาเหนื่อยใจกับความตื้อรั้นที่เกิดขึ้นอย่างไรเหตุผลของอีเฟย เขาไม่ใช่บุตรที่หลงเชื่อในคำว่า ‘กตัญญู’ จนไร้สติ แต่ก็ไม่ใช่บุตรอกตัญญู หากแต่เป็นคนที่ยึดมั่นในหลักของตนเอง

หวานซีและลูกๆ คือจุดอ่อนในหัวใจของเขา ต่อให้ผู้เป็นมารดาโกรธเพียงใด เขาก็ไม่มีวันละทิ้งพวกนางเพียงเพราะความไม่พอใจของอีเฟย หากไม่ใช่เพราะเห็นว่าอีกฝ่ายคือมารดาผู้ให้กำเนิด เขาคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้เพื่อฟังคำแก้ตัวอันไร้เหตุผล

“เสด็จแม่เคยกล่าวเช่นนี้ต่อหน้าเสด็จพ่อบ้างหรือไม่ ลูกจำได้ว่าไม่เคยเห็นเสด็จแม่พูดกับพระองค์เลย”

อินถังเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น มองสีหน้าที่เริ่มขุ่นเคืองของอีเฟย

“เจ้า!”

อ๊อฟไม่คิดว่าเขาจะโตะกลับเช่นนี้ เดิมนางเชื่อว่าตนเองคือคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตของบุตรชาย แต่ความจริงกลับตอกหน้านางอย่างเจ็บปวด เพราะดูเหมือนตอนนี้เขาจะให้ความสำคัญกับวันเหยียนซือมากกว่านางเสียแล้ว

“แม่ไม่ใช่ฮองเฮา จะมีสิทธิ์ใดพูดเช่นนั้นได้ แต่วันเหยียนซือในเมื่อได้เป็นพระชายาแล้วก็ควรวางตนให้สมกับตำแหน่ง หากทำไม่ได้ก็จงไปเรียนรู้จากพระชายาสีเถิด ไม่ทันต้องพร่ำสอน พระชายาสีกลับอุตสาห์ไปขอคำชี้แนะจากเต๋อผินด้วยตัวเอง แต่วันเหยียนซือกลับดัดนัก พอแม่เพิ่งเลือกคนให้ก็กลับมาเรื่องทันที แบบนี้ไม่ใช่การตบหน้าแม่แล้วเป็นอะไร หรือว่านางเป็นคนขี้อิจฉาเสียจนทนเห็นผู้อื่นไม่ได้กันแน่”

อ๊อฟหอบหายใจแรง ในตอนแรกนางไม่ได้ตั้งใจจะพูดให้รุนแรงถึงเพียงนี้ แต่เมื่อรู้ว่าตนไม่ใช่คนที่บุตรชายให้ความสำคัญที่สุดอีกต่อไป ความขมขื่นและความโกรธก็พลันพลุ่งขึ้นมาจนห้ามไม่อยู่ รู้สึกตัวอีกที คำพูดเหล่านั้นก็หลุดออกมาจนหมดแล้ว

อินถ์ถึงหัวเราะเย็น เสียงหัวเราะแผ่วต่ำแฝงความ
เยาะหยัน ปลายนิ้วยาวเรียวเคาะโต๊ะเบาๆ ดวงตาเรียวคม
ปรากฏประกายเย็นเยียบ เขาไม่ได้คิดมาก่อนเลยว่าพระชายาสี
จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ทว่าจากถ้อยคำของอี่เพยก็พอจะรู้
ได้ว่า การที่นางเอ่ยถึงอีกฝ่ายเช่นนั้นไม่ใช่เพราะอารมณ์
พลุ่งพล่านชั่ววูบ แต่เป็นเพราะมีเรื่องบางอย่างที่นางได้พบเจอ
มาด้วยตนเอง

“เสด็จแม่เคยคิดบ้างหรือไม่ว่า บางทีปัญหาอาจไม่ใช่
เพราะหว่านซีซีหึ่งหรือใจแคบ แต่เป็นเพราะลูกไม่มีความรู้สึก
ใดๆ ต่อหญิงอื่นเลย แค่เหลือบมองก็ยั้งรู้สึกขยะแขยง
แล้วเสด็จแม่อยากให้ลูกทำเช่นไรเล่า”

อินถ์ถึงหัวเราะเย็น วาจาที่เอ่ยออกมานั้นล้วนเปี่ยมไปด้วย
การประชดประชันเสียดสี

“เป็นไปไม่ได้!” อี่เพยสวนกลับทันที

“ไม่มีสิ่งใดเป็นไปไม่ได้หรือกพะยะคะ”

น้ำเสียงของอินถ์เยือกเย็นแต่หนักแน่น

“ไม่ใช่เพราะลูกอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีหวานชื่น หากแต่ลูกเลือก จะไม่มีชีวิตหากปราศจากนาง และที่ลูกพูดว่านางเป็นคนเดียว ที่ให้กำเนิดบุตรได้ ก็หาใช่คำพูดกลวงเปล่า ต่อให้มีหญิงอื่นมาก เพียงใด ก็ไม่คู่ควรเลยแม้แต่คนเดียว”

เขาผลักถ้วยชาตรงหน้าออกไป ถ้วยชาลึ้มเอียงบนโต๊ะ น้ำชาค่อยๆ ไหลรินหยดลงพื้นดังแผ่วเบา คล้ายเสียงที่สะท้อน ลงในหัวใจของผู้เป็นมารดา

อันถึงไม่เห็นความจำเป็นต้องพูดอะไรอีก เพราะตอนนี้ อี้เพยได้ติดอยู่ในทางตันของตนเองแล้ว ต่อให้ใครพูดมากเท่าใด ก็เปล่าประโยชน์ เว้นเสียแต่นางจะยอมคิดให้เข้าใจด้วยตัวเอง

อี้เพยมองแผ่นหลังของบุตรชายที่ลุกขึ้นจากไปด้วยความขุ่นเคืองและความเสียใจปนเปกันเต็มอก ที่แท้สิ่งที่เรียกว่า ‘ห่วงใย’ นั้นก็ทำให้คนสับสนได้จริง หากไม่ใช่เพราะนาง เป็นห่วงอันถึงมากเกินไป นางก็คงไม่ถูกคำพูดของพระชายาสี กับเต๋อผินชักนำจนขาดสติ

น่าเสียดายที่ตอนนี้อี้เพยไม่ได้เพียงแค่ห่วงใยเกินเหตุ แต่ยังมีกลัวและความเจ็บปวดจากการรู้สึกว่าคุณกำลังจะ

สูญเสียบุตรชายไป ความรู้สึกหลากหลายนั้นสับสนปนเป ทำให้นางเกลียดหว่านซีจนแทบอยากให้อันถึงกลับไปใช้ชีวิตเช่นเดิม อยู่อยู่ท่ามกลางสตรีมากหน้าหลายตา

ฉิมมัวมัวที่เฝ้าอยู่หน้าประตูเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างชัดเจน นางไม่อาจพูดได้ว่าอี่เพยผิด แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า การกระทำของอี่เพยนั้นเกินความคาดหมายไปมาก ขณะลี้เลอยู่ก็ได้ยินเสียงของแตกหักดังมาจากในห้อง ฉิมมัวมัวไม่กล้ารอช้า รีบผลักประตูเข้าไปขวางอี่เพยที่กำลังปาเครื่องกระเบื้องทิ้งอย่างบ้าคลั่ง

“พระสนมเพคะ พระสนม... ท่านทำเช่นนี้ไปจะมีประโยชน์อันใด หากโอรสจนล้มป่วยขึ้นมา เกรงว่าจันอ่องจะเป็นกัณฑ์พระเพคะ”

ฉิมมัวมัวรีบพยุงอี่เพยให้นั่งลงบนเก้าอี้ มองไปรอบห้องที่เต็มไปด้วยเศษกระเบื้องแตกกระจัดกระจาย ก็พอจะเห็นได้ชัดว่าโทษของพระสนมมากมายเพียงใด

ยังไม่ทันที่ฉิมมัวมัวจะเอ่ยปลอบโยน อี่เพยก็หัวเราะเย็นในลำคอ กล่าวด้วยน้ำเสียงกรุ่นโกรธ

“ห่วงอย่างนั้นหรือ เจ้าแก้วกุกหวนเหียนชื้อปั้นหัว
จนหลงไหลงหัวไม่ขึ้นเสียแล้ว เวลานี้เขาถึงกับโทษว่าข้า
เป็นฝ่ายกลั่นแกล้งนาง ไม่เห็นความหวังดีของข้าแม่แต่น้อย!”

ความหวังดีหรือ...หวังดีอันใดกัน หากจะพูดตามจริง
ก็เพียงเพราะนางรับไม่ได้ที่บุตรชายเติบโตขึ้นและมีสตรีอื่น
ครอบครองหัวใจเท่านั้นมิใช่หรือ แต่แน่นอนว่าฉีหม้วม้วไม่อาจ
พูดถ้อยคำเช่นนี้ต่อหน้าอีเฟยได้

“พระสนมเพคะ บ่าวไม่แน่ใจว่าสมควรพูดหรือไม่...”

ฉีหม้วม้วเงยหน้าขึ้นมอง สีหน้าล้งเลอยนานก่อนจะพูด
เสียงแผ่ว

“มีอะไรก็พูดมาเถอะ อย่ามัวอ้าอึ้งให้รำคาญใจ”

อีเฟยหันมามองนาง สีหน้าเริ่มแสดงความไม่พอใจ

แม้จะไม่รู้ว่าฉีหม้วม้วล้งเลเรื่องใด แต่อีเฟยรู้ดีว่า
ฉีหม้วม้วผู้นี้ติดตามตนมาหลายปี แม้บางครั้งจะพูดจาไม่น่าฟัง
แต่ก็ไม่เคยคิดร้ายต่อตน ดังนั้นต่อนางานาง อีเฟยมักจะแสดง
ตัวตนที่แท้จริงออกมาเสมอ

ในวังหลังนี้ ไม่เพียงแต่อู่เฟยเท่านั้น แต่สตรีส่วนใหญ่ ล้วนไม่อาจแสดงตัวตนที่แท้จริงต่อหน้าผู้อื่นได้ สิ่งที่พวกนาง เผยให้เห็น มักเป็นเพียงสิ่งที่คังซีโปรดปราน หาใช่ตัวตนแท้จริง ของพวกนางไม่ ชีวิตเช่นนี้ทำให้ต้องระมัดระวังทุกฝีก้าว และ คนที่พวกนางสามารถเป็นตัวของตัวเองได้อย่างแท้จริงนั้นมีอยู่น้อยนัก

เมื่อสวมหน้ากากไว้นานเข้า บางครั้งก็แทบแยกไม่ออก ว่าแท้จริงแล้วสิ่งใดคือความจริง สิ่งใดคือภาพลวง

ฉิม้วน้วนเห็นอู่เฟยสงบลงบ้าง จึงเอ่ยเสียงเบา

“พระสนมเพคะ บ่าวเห็นว่าท่านไม่จำเป็นต้องถือโทษกับ พระชายาเก่าเลยเพคะ ไม่ว่าพระชายาก่อนก็ดี จิว้นอ่องก็ดี หากระหว่างทั้งสองเกิดรอยร้าวขึ้นจริง เช่นนั้นก็เท่ากับเปิดช่อง ให้ผู้อื่นฉวยโอกาสแทรกแซงไม่ใช่หรือเพคะ”

สีหน้าโกรธซึ่งของอู่เฟยพลันแข็งค้างไปชั่วขณะ การจะเป็นหนึ่งในสี่พระสนมเอกได้ ย่อมไม่ใช่สตรีโง่เขลา อู่เฟย ก็เช่นกัน นางมิได้โง่เลย ตรงกันข้ามกลับเฉียบแหลม เป็นอย่างยิ่ง ไม่เช่นนั้น คงไม่อาจคงความโปรดปรานไว้ได้

ในขณะที่พระสนมเอกอีกสามคนต่างทยอยจางหายไปจาก
สายตาส่องเต้

“ฉวยโอกาส?”

อีไฝยทวนคำพลางขมวดคิ้ว เมื่อใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง
ก็ฟาดฝ่ามือลงบนโต๊ะเสียงดัง กล่าวเสียงเย็นว่า

“จริงสิ ไม่ควรทะเลาะกับเจ้าเก่าในเวลานี้เลย ไม่ว่าข้า
จะไม่พอใจวันเหยียนซื่อเพียงใด นั่นก็เป็นเรื่องระหว่างข้ากับ
เจ้าเก่า ไม่ควรปล่อยให้ผู้อื่นใช้เป็นข้ออ้างได้”

แม้ถ้อยคำของนางจะนุ่มนวล แต่ในใจของอีไฝยกลับ
จดจำพระชายาสีกับเต๋อผินไว้ในใจเรียบร้อยแล้ว

หากจะกล่าวว่านางกับเต๋อผินมีความขัดแย้งอันไม่อาจ
คลี่คลายได้ พระชายาสีที่แต่เดิมอีไฝยยังให้ความนับถืออยู่
บ้าง ก็ถูกนางตัดขาดออกจากใจโดยสิ้นเชิง นับแต่นั้น ทุกครั้ง
ที่พบหน้ากันในงานเลี้ยงภายในวัง อีไฝยก็มีได้ปิดบังความ
รังเกียจเลยแม้แต่น้อย ถึงขั้นทำให้พระชายาสีต้องเสียหน้า
ในงานต่อหน้าผู้คน

ฉันทามัวมัวมองอี่เพยที่พยายามสงบใจลงก็ลอบถอนหายใจ
โล่งอก นางกลัวที่สุดก็คืออี่เพยจะไม่คิดให้รอบคอบ ผู้มีตา
มองเพียงครั้งเดียวก็รู้ว่าคำพูดของเต๋อผินและพระชายาสีนั้น
มุ่งหมายโจมตีพระชายาเก้าอย่างชัดเจน แม้นางไม่รู้เบื้องลึก
ทั้งหมด แต่ก็พอจะคาดเดาได้ว่าพวกนางต้องมีจุดประสงค์แน่
เพราะไม่ว่าในวังหลังหรือในเรือนหลังก็ตามที่ หญิงใดที่ลงมือ
ก่อเรื่องก่อน ย่อมไม่ใช่ผู้บริสุทธิ์ เต๋อผินและพระชายาสีชัดเจน
แล้วว่ามีเจตนาแอบแฝงอยู่เบื้องหลัง

“พระสนมทรงคิดได้เช่นนี้ก็ดีแล้วเพคะ เวลาที่
สถานการณ์ภายนอกกำลังวุ่นวาย จงหยั่งจวินอ่องเองก็มีภาระ
หนัก บ่าวยังได้ยินมาว่าช่วงก่อนองค์ชายสิบสองถูกลากเข้าไป
ในความขัดแย้งระหว่างองค์ชายแปดกับองค์ชายสิบสี่ด้วยนะ
เพคะ ขณะนี้เต๋อผินกับพระชายาสีกลับจงใจหาเรื่องพระชายา
เก้า เกรงว่าภายใต้เรื่องนี้คงมีเหตุผลที่พวกเรายังไม่รู้ก็เป็นได้”

ฉันทามัวมัวกล่าวเสียงเบา

“เจ้าพูดถูก ข้าเกือบลืมไปแล้วว่าไม่มีสตรีใดในวังแห่งนี้
ที่เรียบง่าย เต๋อผินก็ดี พระชายาสีก็ดี ครั้งนี้คงตั้งใจให้ข้าเป็น
เครื่องมือจริงๆ”

อีเฟยหัวเราะเป็นสองครั้ง เมื่อได้สติกลับคืน ใบหน้าที่เปี่ยมด้วยความโกรธเมื่อครู่ค่อยๆ แปรเป็นความเฉยบคม เฟ่งพินิจ เพียงคิดไม่นาน นางก็เข้าใจถึงเบื้องลึกเบื้องหลังของเรื่องทั้งหมด

“พระสนมหมายความว่าอย่างไรหรือเพคะ”

“ข้าไม่ได้หมายความว่าสิ่งใด ตอนนี้สิ่งเดียวที่ข้าทำได้ก็คือรอ รอจนถึงเวลาที่เหมาะสม แล้วค่อยเอาคืนอย่างสาสม ให้พวกนางรู้ว่าข้าไม่ใช่ผู้ที่ไม่ใครจะวางแผนใช้งานได้ตามใจ”

แววตาของอีเฟยเปล่งประกายเย็นเยียบ อากัปกริยาของนางเต็มไปด้วยความเยือกแข็งและมุ่งมั่น ความขุ่นเคืองในใจที่ปะทุเมื่อครู่ถูกแทนที่ด้วยความตั้งใจแน่วแน่ที่จะตอบโต้คืนอย่างเฉียบขาด

บทที่ 369 การขยายคฤหาสน์นอกเมือง

ด้วยชื่อเสียงอันดีของอินถ์และหว่านซี เพียงเอ่ยปากว่าจะไปพักผ่อนที่คฤหาสน์นอกเมือง ชาวก็แพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว แม้แต่ผู้ที่ยังไม่ได้รับแจ้งอย่างอื่นเอ่อกับอินเสียงยังรีบตามมาสมทบด้วยตนเอง

“พี่เก๋า ท่านนี้ชักจะไม่จริงใจเข้าไปทุกทีแล้วนะ ข้าเกือบจะขึ้นราอยู่ในจวนอยู่แล้ว ท่านจะไปคฤหาสน์นอกเมืองกลับไม่บอกกันสักคำ แบบนี้เรียกว่าทิ้งพี่น้องแล้ว”

อินเอ๋อพอเข้ามาในห้องหนังสือของอินถ์ได้ก็บ่นทันที สีนหน้าบ่งบอกถึงความน้อยใจอย่างชัดเจน

“ใช่แล้วพี่เก๋า เมืองหลวงนี่น่าเบื่อจะตาย ไปคฤหาสน์นอกเมืองนับว่าเป็นความคิดที่ดีนัก ทั้งมีภูเขา สายน้ำ ผู้คนอีกทั้งเด็ก ๆ ที่นั่นก็ร่าเริงน่ารัก ข้ารอให้พี่เก๋าเอ่ยปากอยู่นานแล้ว เห็นเจียบอยู่นานจนข้านี้กว่าท่านไม่ไป นี่พอจะไปจริง ๆ กลับลืมน้ำเสียได้”

อินเสียงที่เดินตามเข้ามา กล่าวอย่างแรงอนยิ่งกว่าพี่ชาย
เสียอีก

อินถ้งวางพู่กันในมือลง เงยหน้าขึ้นพลาญยกคิ้วเล็กน้อย
ตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก

“ต่อให้ข้าไม่เรียก พวกเจ้าก็ยังคงตามมาอยู่ดีไม่ใช่หรือ”

“เอ่อ...”

อินเอ๋อกับอินเสียงหันมามองหน้ากัน ทั้งคู่เงยไปทันที
ราวกับถูกจับได้คาหนังคาเขา

แต่อินถ้งกลับไม่เห็นใจแม้แต่น้อย เขาไปค้นหาสน์
นอกเมืองเมื่อไร มีครั้งไหนลืมพวกเขาบ้าง อีกอย่างพวกเขาก็
ยังมีพี่น้องคนอื่นอยู่ไม่น้อย หากพี่น้องทุกคนเป็นเหมือนสองคน
นี้ละก็ ไม่มีเสียยังดีกว่า

อินเอ๋อกับอินเสียงดูไม่ออกว่าอินถ้งคิดอะไร ยังเข้าใจ
ไปเองว่าทำให้เขาไม่พอใจ จึงรีบก้าวเข้ามาขอโทษเสียงอ่อน
อินถ้งมองทั้งสองแล้วได้แต่ถอนใจในใจ คำว่า ‘ศักดิ์ศรี’ สำหรับ

คนพวกนี้คงใช้ได้แค่เวลาอยู่นอกบ้าน เพราะพออยู่ต่อหน้าเขาก็เหมือนลืมไปแล้วว่าคำนี้สะกดอย่างไร

“เออละ เข้าใจแล้วก็ไปเตรียมตัวให้พร้อมเถอะ ข้าขอบอกไว้ก่อนเลยว่าครั้งนี้เข้าไปเพื่อพาพี่สะใภ้เจ้าไปพักผ่อน ส่วนพวกเด็ก ๆ ทั้งหมดนั้น ฝากให้เจ้าสองคนจัดการก็แล้วกัน”

อันถั่งพูดพลางโยนภาระทิ้งอย่างไม่แยแส โป้ยหน้าทีอย่างแนบเนียน

อันเอ๋อกับอันเสียงเมื่อได้ยินเช่นนั้น ดวงตากก็เบิกกว้าง ใบหน้าเต็มไปด้วยความไม่ยากเชื่อ นี่มันเกิดอะไรขึ้น เหตุใดพวกเขาไม่รู้เลยว่าพี่เก่าของตนกลายเป็นคนไร้ยางอายถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

“พี่เก่า ได้ยินว่ามีน้องชายหลายคนจะไปด้วยใช่หรือไม่”

อันเอ๋อถามอย่างระมัดระวัง

“จริงด้วย เห็นว่าบรรดาหลานชายหลานสาวก็มากมายไม่น้อย”

ครานี้ฉันเสียงไม่ได้แย่งพูดก่อน กลับรีบเอ่ยสมทบ
ฉันเอ้อทันที

แต่ฉันถึงไม่สนใจว่าพวกเขาจะคิดอย่างไร เอ่ยออกมา
อย่างไม่ใยดีว่า

“พวกเจ้าจะไปหรือไม่ไป จะรับผิดชอบหรือไม่ก็ว่ามา”

ทั้งสองสบตากัน เห็นได้ชัดว่าสถานการณ์ไม่มีทาง
เปลี่ยนแปลงได้อีกแล้ว ก็รู้สึกเสียใจหนักที่ต้นเสนอหน้ามาสร้าง
โวยวาย หากตอนแรกออกเดินทางตามปกติคงไม่ต้องมา
รับผิดชอบเรื่องใหญ่เช่นนี้ ตอนนั้นก็กลายเป็นว่ามีกลุ่มเด็ก
เล็กๆ ตามหลังกมาเป็นพรวน รู้จักก็ดีไป แต่พวกที่ไม่รู้จักก็ต้อง
คอยปรับตัวกันอีก คิดแล้วก็ชวนให้ปวดหัวไม่น้อย

พวกเขาต่างพากันโทษอันถึงที่ใช้เล่ห์กลมัดมือชก
พวกเขาหวังจะได้ประโยชน์เล็กน้อย กลับกลายเป็นโดนลากเข้า
หลุมกับดักเสียเอง เป็นกรรมแท้ๆ ฟาดินย่อมมีตา วิบากกรรมนี้
สมควรแล้วจริงๆ

ฉันถึงมองทั้งสองที่ทำหน้าเหมือนลูกสุนัขตกน้ำ
น่าสงสารยิ่ง แวดตาเขาก็แฝงความเจ้าเล่ห์ คนอย่างเขาจะให้